

בש"פ 1585/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 1585/21

בש"פ 1586/21

כבוד השופט נ' סולברג

לפני:

מדינת ישראל

העוררת בבש"פ 1585/21
והמשיבה בבש"פ 1586/21:

נגד

המשיב בבש"פ 1585/21 והעורר פלוני
בבש"פ 1586/21:

ערים על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 4.3.2021 במ"ת 45364-12-20 שניתנה על ידי
כבוד השופט ע' דרויאן-גמליאל

(7.3.2021)

כ"ג באדר התשפ"א

תאריך הישיבה:

עו"ד נגה בן סידי

בשם העוררת בבש"פ 1585/21
והמשיבה בבש"פ 1586/21:

עו"ד אריאל עטרי

בשם העורר בבש"פ 1586/21
והמשיב בבש"פ 1585/21:

החלטה

1. המשיב הואשם באינוס, במעשים מגונים, בהשמדת ראיה ובשיבוש מהלכי משפט. עבירות המין בוצעו

עמוד 1

בצעירה כבת 18 הסובלת מפיגור שכלי ובקטינה כבת 17. המשיב הוסיף לכאורה חטא על פשע, הזמין את השתיים לחופשה באילת, שם הכריח את הצעירה הלוקה בשכלה לחתום על מסמך שלפיו נעשו המעשים בהסכמתה. כשנודע לו כי היא מתעתדת להגיש תלונה במשטרה, העלים את המסמך וכן גם הקלטות שיחות שקיים עם המתלוננות.

2. בבקשתה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים, טענה העוררת למסוכנות גבוהה ביותר מצידו של המשיב, הנשקפת ממעשיו, ומדרכי התחבולה שנקט בהן, בכלל זאת הצעת עזרה למתלוננות תוך הצעת עצמו כמי שמסייע לנערות 'מבתיים הרוסים', ניצול חולשתן בהיותן מבוגר מהן בכ-30 שנה, כאשר האחת מוגבלת בשכלה, והשנייה קטינה. המשיב נהג בשתיים באופן מניפולטיבי, הציע לסייע להן למצוא עבודה ולהוציא רשיון נהיגה.

3. המסוכנות הנשקפת מן המשיב למקרא כתב האישום, מתחזקת עוד למקרא תסקיר שירות המבחן, שלפיו קיים סיכון להתנהגות מינית פוגענית וחסרת גבולות מצדו של המשיב כלפי נשים צעירות. קשה לו, למשיב, על פי התסקיר, לווסת דחפים מיניים, והחשש הוא להתנהגות מינית פוגענית מצדו, וחסרת גבולות, כלפי נשים צעירות, תוך ניצול מצוקתן. שירות המבחן עמד על המניפולטיביות שבאופן התנהלותו של המשיב.

לבד מן המסוכנות, קיים חשש מפני שיבוש הליכי משפט והשמדת ראיות, חשש קונקרטי, כפי שעולה לכאורה ממה שמיוחס למשיב בכתב האישום, כמתואר בתמצית לעיל, ובהרחבה בכתב האישום.

4. בית המשפט המחוזי ציין בהחלטתו, כי חרף המסוכנות שבתנאי השחרור ב'מעצר בית', קשה יהיה למשיב ליצור מצבים מסוכנים. בית המשפט המחוזי ציין עוד, כי הערכתו השלילית של שירות המבחן את המשיב, נובעת לא במעט מהכחשתו את ביצוע העבירות, ומכאן גם חוסר רצונו בטיפול. בית המשפט המחוזי קבע, כי ניתן להכיל ולנטר את המסוכנות כלפי המתלוננות בתנאים מגבילים ב'מעצר בית': "אינני מתעלם" – אמר בית המשפט המחוזי בהחלטתו – "מחששנוסף להמשך פגיעה מינית בנשים צעירות ומוחלשות אחרות, אך גם חשש שזיהול למצוא מענה בתנאי שחרור שעיקרם מעצר בית".

5. בית המשפט המחוזי הוסיף והתייחס לכך שהמתלוננות חוששות מפני מפגש, או מיצירת קשר, עם המשיב. מנגד, נתן בית המשפט המחוזי משקל לכך שלא נטען, עד כה, לניסיון של המשיב ליצור קשר עם המתלוננות. כמו כן, שקל בית המשפט המחוזי לזכותו של המשיב, את העדרו של עבר פלילי. לפיכך, קבע בית המשפט המחוזי כי המשיב יוכל להשתחרר לחלופת מעצר, בתנאים מגבילים.

הן העוררת, הן המשיב, לא השלימו עם החלטת בית המשפט המחוזי; מכאן העררים שלפני.

6. העוררת טוענת, כי שגה בית המשפט המחוזי בשחררו את המשיב לחלופת מעצר. לדבריה, המסוכנות הנשקפת מן המשיב – גבוהה. מסוכנותו של המשיב פרושה על פני כלל הנשים הצעירות, ואיננה מצטמצמת למתלוננות בלבד. כמו כן, השמדת הראיות ושיבוש הליכי החקירה, כפי המיוחס למשיב, מלמדים על קיומו של חשש ממשי להמשך שיבוש הליכי החקירה. העוררת מוסיפה וטוענת, כי לא הוצגו טעמים מיוחדים, אשר עשויים להצדיק סטייה מהמלצתו השלילית של שירות המבחן.

7. המשיב טוען, לעומת זאת, כי שגה בית המשפט המחוזי, בעת שהורה על שחרורו לחלופת מעצר. לדבריו, אין מקום לשלול את חירותו, אף לא בדרך של חלופת מעצר, מקום שבו לא קיימות נגדו, ולו ראיות לכאורה. לחלופין טוען המשיב, כי גם אם קיימות ראיות לכאורה, הרי שאותן ראיות הן 'מוחלשות' ואינן מצדיקות את חומרת ההגבלות שהוטלו עליו.
8. עיינתי בהחלטות בית המשפט המחוזי, בתסקיר המעצר, ובטיעוני הצדדים, מזה ומזה, בכתב ובעל-פה, מי בארוכה ומי בקצרה. אחר הדברים האלה, באתי לכלל מסקנה, כי יש לדחות את עררו של המשיב, לקבל את הערר שהגישה העוררת, ולהורות על מעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בנדון דידן הצדדים אינם חלוקים על קיומה של עילת מעצר; המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלת קיומן של ראיות לכאורה (המחלוקת מתוחמת לשאלה אם הן 'מוחלשות', אם לאו), למידת מסוכנותו של המשיב, ולחשש מפני המשך שיבוש מהלכי משפט. הראיות שנאספו עד כה, במסגרת החקירה, מעלות כי די ב'יש' הראייתי הקיים בתיק בשלב זה, כדי לעמוד ברף הנדרש של 'ראיות לכאורה'. אתיחס בקצרה לכמה מהן.
9. ראשית, הודעותיהן המפורטות של שתי המתלוננות; הן חקירתה של א.א. במשטרה, הן חקירתה של ב.ב. על-ידי חוקרת מיוחדת. החוקרת ציינה בהתרשמותה, כי "במהלך העדות לא התרשמתי ממגמה של השחרה והפללה של החשוד".
- שנית, הודעתה של יועצת בית הספר, אשר לה סיפרו המתלוננות על המעשים שביצע בהן המשיב, עוד קודם לפתיחה בחקירה. גם מהודעתה של ג.ג. - חברתן של המתלוננות, עולה תמונה עובדתית דומה ותומכת. זאת, לאחר שא.א. תיארה בפניה את אשר עולל לה לכאורה המשיב, ולאחר שהוסיפה ופגשה גם את ב.ב. סמוך לאחר ההתרחשות המתוארת בכתב האישום, והיא "נראתה לחוצה ואחרי טראומה".
- שלישית, הודעתה של פ.פ. - אמה של א.א. - שממנה נגבתה עדות מספר פעמים, ובהמשך אף נחקרה באזהרה, בחשד לשיבוש מהלכי משפט. פ.פ. אישרה בעדותה, כי בתה סיפרה לה שהמשיב נגע בה בניגוד לרצונה, ושיתפה אותה גם בעדותה של ב.ב. הטוענת גם היא כי נפלה קרבן בידי המשיב, בנסיבות דומות.
10. בית המשפט המחוזי קבע ובצדק, כי קיימת "ראיה עוצמתית" נוספת העומדת לחובת המשיב - "מסמך ההסכמה" עליו שודלו הבנות לחתום בהיותן באילת". 'מסמך ההסכמה' הועלם בהמשך על-ידי המשיב, אך נוסחו של המכתב שהוכתב לפ.פ. על-ידי המשיב, נתפס לאחר חיפוש במכשיר הטלפון שלה. מצטרפת לכך גם נסיעתו של המשיב לאילת יחד עם המתלוננות; מימון הנסיעה על-ידי המשיב; ורכישת טלפונים ניידים עבור המתלוננות. כל אלו מלמדים על כך שהמשיב חשש, כי המתלוננות עשויות לפנות למשטרה, ופעל להקדים רפואה למכה.
- אכן כן, קיימות די ראיות לכאורה, אינני סבור כי הן מוחלשות, אף אם יש טעם בכמה טענות שטען ב"כ המשיב, טענות שמקומן להתברר בהליך העיקרי. הראיות לכאורה, כמות שהן, מבססות די הצורך את המעצר עד תום ההליכים.
11. אשר למידת מסוכנותו של המשיב, הרי שלמקרא חומר הראיות עולה, כי המסוכנות הנשקפת ממנו - גבוהה; החשש מפני שיבוש הליכים - בלתי מבוטל. הכלל במצבים הללוהריו מעצר מאחורי סורג ובריח. לא עלה בידי ב"כ

המשיב לשכנע, כי שחרורו של המשיב לחלופת מעצר – יפחית את מסוכנותו באופן שיוכל להניח את הדעת (ראו:בש"פ 660/15 מדינת ישראל נ' פלוני (28.1.2015)). מסוכנותו של המשיב מתחזקת, נוכח אופיו המניפולטיבי, כעולה מתסקיר שירות המבחן. שירות המבחן ציין, כי אופיו זה של המשיב, בא לידי ביטוי בנסיבות ביצוע העבירות, אך אינו מסתכם בכך. גם התנהלותו מול שירות המבחן ובני משפחתו, בעת שנבחנה חלופת המעצרה היא בעייתית, מגמתית ומניפולטיבית, לטובת מימוש צרכיו ורצונותיו.

ברקע הדברים, עומד גם החשש מפני המשך שיבוש מהלכי משפט. חשש זה, אינו ערטיילאי. מדובר בחשש קונקרטי וממשי, שכן המשיב הראה לכאורה במעשיו כי אינו בוחל באמצעים, אם נחוץ הדבר כדי לחלץ עצמו מאימת הדין.

12. נוכח התשתית הראייתית הקיימת בתיק, והמסוכנות הנלמדת מנתוני המשיב, סבורני כי לא היה מקום לשחרר את המשיב לחלופת מעצר; ב"כ המשיב אמנם פרש לפני יריעה רחבה, והאריך בהשגותיו על משקלן של הראיות שבתיק החקירה, אך הכרעה בין גרסאות הצדדים איננה ענין להליך שלפני. המותב שדן בתיק העיקרי, ידרש בבוא העת לכל אלה. לאחר שהמתלוננות יעידו, ואם וכאשר יתברר – כטענת ב"כ המשיב – כי בתיק ישנם קשיים ראייתיים בלתי-מבוטלים, תהא פתוחה לפניו הדרך, לשוב ולפנות לבית המשפט בבקשה לעיין מחדש בהחלטה לגבי מעצרו.

13. על כן, כאמור, דינו של ערר המשיב – להידחות; דינו של הערר מטעם העוררת – להתקבל. אני מורה אפוא על הארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה היום, כ"ו באדר התשפ"א (10.3.2021).

ש ו פ ט